

HỒI 27**T**

hượng Chí ngạc nhiên hỏi:

- Bảo Chủ nói thế có ý gì?

Bảo Chủ vẫn lạnh lùng:

- Tiểu tử! Người đừng giả bộ nữa, đã hết cơ hội cho người thoát thân rồi!

- Tại sao thế?

Bảo Chủ cười gằn:

- Vì chuyện bí mật của Quỉ Bảo không thể lộ trên giang hồ được nay người đã hiểu được phần nào của Quỉ Bảo rồi, lão phu quyết giữ người ở lại, để khỏi lộ chuyện.

Thượng Chí tức giận không còn nghĩ sống chết gì nữa, lạnh lùng nói:

- Hừ! Bảo Chủ đã nuốt lời hứa tại hạ chẳng cần trách chi đâu, chỉ hỏi bây giờ Bảo Chủ xử tại hạ như thế nào?

Quỉ Bảo Chủ Nhân gằn từng tiếng:

- Lão phu sẽ phế võ công và cầm tù người suốt đời trong ngục đá lạnh này.

Đôi mắt Thượng Chí lóe lên tia sáng liều lĩnh.

- Nếu đối phương quyết phế bỏ võ công chàng thì thà chàng chết chứ không thể để lão tự do hành động được.

Chàng nghĩ thầm:

- Phen này chắc khó toàn thân! Ta phải quyết sống mái với lão mới xong.

Nghĩ rồi chàng lạnh lùng hỏi lại:

- Bảo Chủ đã quyết định rồi chứ?

Cười lạnh lùng, Bảo Chủ nói:

- Lời lão phu vững tựa núi, không bao giờ thay đổi được.

Thượng Chí rống lên cười khanh khách, nói:

- Lời hứa của người không còn giá trị, thì quyết định của người cũng thế thôi. Quỉ Bảo Chủ Nhân ơi! Người không làm được như lời nói đâu!

Nét tức giận lộ ra mặt, Bảo Chủ cười, nói:

- Không có việc gì Quỷ Bảo Chủ Nhân này không làm được cả.

Thượng Chí cắn chặt đôi hàm răng, vận toàn chân lực, mặt lộ hung quang, chàng đang chờ một trận quyết tử...

Bảo Chủ buông chuỗi cười kiêu ngạo:

- Tiểu tử định phản kháng ta chăng?

Cười gần rồi cất giọng cương quyết, chàng nói:

- Phải, tại hạ còn thở là còn chiến đấu!

Bảo Chủ nói:

- Tiểu tử, ngươi cho rằng còn cơ hội tranh thủ với lão phu à?

Nói xong lão lại cười lên khanh khách.

Thượng Chí căm giận cùng cực, gầm lên:

- Cười gì? Thà ngươi giết ta chứ đừng nuôi ảo vọng bắt được ta.

Bảo Chủ thách thức:

- Tiểu tử này quả ngông cuồng thực, không biết trời cao đất rộng chi cả. Ngươi thử động thủ thì rõ.

Chữ rõ vừa thoát ra, song chưởng liền đưa lên vạch mấy vòng, rồi đánh tạt về phía Thượng Chí.

Một luồng âm nhu bao trùm lấy thân thể chàng! Thượng Chí vội vàng vung song chưởng, đem toàn lực phát mạnh về phía Bảo Chủ...

Nào ngờ khí chưởng lực chàng vừa chạm phải luồng khí âm nhu kia thì tan mất, không còn chút hiệu lực gì cả. Chàng có cảm tưởng như đánh vào chỗ hư vô vậy.

Biết nguy đến thân, Thượng Chí thất lạc hồn vía, vội biến chưởng thành chỉ. Chàng định lấy chỉ pháp Đông Kim Chỉ ra đấu cùng Bảo Chủ. Nhưng khi vận khí vào song chỉ, cảm thấy chân khí như tan đâu mất, không còn chút hơi sức nào.

Toát mồ hôi trán, Thượng Chí liền vận lại một lần nữa, nhưng chân khí vẫn tán mất đâu đâu. Chàng buột miệng: "Chết rồi"...

Trong khi đó chưởng lực của Bảo Chủ lại đánh trượt ra ngoài, luồng âm nhu quái gở đè bẹp cả một vùng cây cỏ, không sao trỗi dậy được.

Thượng Chí kinh hãi xanh mặt, nghĩ thầm:

- Đây là công phu gì mà quái đản ghê gớm thế? Làm chân khí ta phải tản mát không tụ lại được! Kỳ quặc quá!

Nghĩ thế, chàng liền âm thầm vận chân khí, nhưng vận một lần hai lần, rồi ba lần... đến tám lần mà vẫn không được.

Chàng giật nảy mình, kinh hãi nghĩ thầm:

- Hay ta đã bị phế võ công rồi...

Với ý nghĩ ấy, chàng buông thõng hai tay xuống, mất nhuệ khí đấu tranh.

Đột nhiên trí chàng lóe lên một ý nghĩ kỳ quái. Chàng nhớ mang máng là mình đã gặp lối võ công kỳ quái này một lần rồi, nhưng chàng chưa biết ở đâu.

Thượng Chí đưa tay bóp trán suy nghĩ, chàng lẩm bẩm:

- Ở đâu nhỉ?

Chàng duyệt qua hành động mình từ trước đến giờ để tìm xem đã gặp quái chiêu này ở đâu... chợt chàng à lên một tiếng nghĩ:

- Phải rồi, tại Liên Hoàn Thao, tư thất của tổng đàn Thiên tề giáo. Chính Thiếu Giáo Chủ của Thiên Tề Giáo đã một lần dùng võ công này đấu với ta và đã một lần suýt chết về tay y vì không vận được chân khí. Nhưng sau đấy một chút là chàng ta đã phục hồi lại chân lực ngay. Hơn nữa khi ấy chân lực ta chỉ bằng phân nửa so với bây giờ. Ấy mà tại sao bây giờ ta không tụ được chân khí, chắc tại vì chân lực của Bảo Chủ quá cao siêu chăng?

Tại sao Thiếu Giáo Chủ lại biết được võ công kỳ dị này, hay Quỷ Bảo và Thiên tề giáo có liên quan với nhau? Nếu quả thế thì uy lực của giáo hội này rõ ràng đã có một hậu thuẫn mạnh mẽ...

Nhắc đến đây lòng Thượng Chí đau như dao cắt, nghĩ đến người mẹ bạc bẽo và ác độc, chàng không tránh khỏi thở dài.

Mẫu thân chàng là Thái Hằng Nga Vương Thúy Anh trước kia hạ độc thủ với chàng, cũng bị chàng đánh trúng một chưởng nhưng vẫn không hề gì, chắc lúc ấy người đã nhờ Kim Cương Thần Công của Quỷ Bảo Chủ Nhân hộ mệnh rồi chăng?

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Nhứt định bọn này có liên quan mật thiết với nhau rồi!

Nghĩ thế bất thần chàng hỏi:

- Quỷ Bảo và Thiên Tề Giáo phải chăng là một?

Nghe hỏi thế Bảo Chủ tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Thiên Tề Giáo là gì, mà tiểu tử dám bảo với Quĩ Bảo là một?

Thượng Chí lườm Bảo Chủ, nói:

- Thôi đừng giả ngộ, võ lâm ai không biết Thiên Tề Giáo là một giáo hội mạnh mẽ nhất, các chánh phái như Thiếu Lâm, Võ Đang... chưa chắc đã qua mặt được.

Lộ vẻ ngạc nhiên, Bảo Chủ nói:

- Lão phu quả thực chưa từng nghe ai nói đến Thiên Tề Giáo bao giờ cả!...

Thượng Chí có phần sửng sốt, rõ lời nói của Bảo Chủ đượm vẻ thành thực. Nhưng chàng không chịu tin, lạnh lùng nói:

- Ta đã bảo là nhân vật võ lâm không ai không biết Thiên Tề Giáo cả, người nói không biết tức là người nói láo, ta không tin được.

Quĩ Bảo Chủ Nhân giận dữ thét lớn:

- Nói bậy! Lão phu nào phải là phường láo khoét! Hay người muốn nói thế cho ta tức giận, hòng để tìm đường tẩu thoát? Nếu người có ý nghĩ thế, cứ yên tâm rằng không bao giờ người thoát khỏi ngục đá này đâu.

Dứt lời song chưởng khua lên, hai trung chỉ co lại duỗi ra như trước, từ hai chỉ trung bỗng phát ra hai luồng kinh lực mạnh mẽ vô song. Hai luồng chỉ lực xé không khí vang lên tiếng kêu sè sè tiến thẳng hướng Thượng Chí.

Vì bị mất hết chân lực, chỉ biết đứng ngẩn ra nhìn Quĩ Bảo Chủ Nhân hành động, mắt chàng lóe tia sáng kỳ dị, như cảm giận như lạnh lùng. Toàn thân chàng tê nhức khó chịu vô cùng thì ra sáu đạo huyết chính của chàng đều bị tắc nghẽn, chân tay bủn rủn, không còn chút hơi sức nào cả.

Mất long lên một nỗi oán cừu vô tận chàng nhìn Quĩ Bảo Chủ Nhân, muốn thét lên lời cảm giận nhưng không còn đủ sức nữa.

Bảo Chủ bắt gặp đôi mắt long lanh của Thượng Chí, cũng cảm thấy rung mình. Lão không ngờ trong nội tâm chàng này lại chứa nhiều u uất, căm hờn đến thế...

Bảo Chủ bỗng buông lên một chuỗi cười, như đắc chí, như ngạo nghễ rồi thân hình khẽ lắc một cái mất dạng. Thân pháp thực kỳ ảo, chính Thượng Chí đứng đấy mà cũng không biết Bảo Chủ đi hướng nào... Chàng khẽ thở dài thất vọng vì thù nhân võ công cao siêu quá, mối hận thù chàng chắc trả không xong.

Quỷ Bảo Chủ Nhân đã phế hết võ công chàng rồi, cái công lực hai trăm năm trong người chàng chắc không còn nữa. Hai cuộc hạnh ngộ đã hóa thành vô ích. Chàng đứng sững như tượng đá, như người xuất thần.

Công lực bị phế bỏ thì hy vọng gội sạch huyết cừu không còn... Nghĩ đến đó, thân hình Thượng Chí lảo đảo muốn ngã.

Hai giọt lệ anh hùng long lanh trên mí mắt, rồi chạy dài xuống má.

Một lúc sau, chàng vận toàn sức còn lại gào lên:

- Huyết Sợ! Ngày tàn của người không còn bao lâu nữa! Tadây có chết đi cũng hiện về báo người suốt đời...

Tiếng gào thét của chàng không còn vang dội như lúc trước nữa, mà nghẹn ngào như chính chàng tự nhủ với mình vậy! Ôi! Đâu còn cái âm hưởng kinh động ngày nào nữa.

Muốn nói thêm vài câu nữa, nhưng uất khí dâng lên ngùn ngụt chàng chỉ biết nuốt đánh ực một tiếng, và cảm thấy nước miếng chàng đắng vô cùng.

Chợt sau lưng chàng có tiếng kêu kỳ lạ, chàng giật thót người quay lại thì bóng ác quỷ đã lù lù đứng đấy từ bao lâu rồi, mái tóc rối bù che khuất trán, thân hình thô kệch bất động. Một ngọn gió thổi nhẹ làm bờm tóc rối của ác quỷ tán loạn. Cái vẻ ghê gớm tăng lên bội phần. Đó chính là quái vật mà chàng thấy xuất hiện đầu tiên khi vào Quỷ Bảo.

Thượng Chí quá kinh sợ lùi lại hai bước, trở mắt nhìn quái vật.

Miệng quái vật thoát ra tiếng gầm gừ, nghe không phải tiếng người cũng không hẳn súc vật. Nó chen lẫn vào giữa hai loại âm thanh ấy, tạo thành một âm riêng biệt mà âm hưởng thật rùng rợn quái đản.

Gương mặt loang lổ, lại bị khuất sau bờm tóc rối, không nhìn rõ được chỉ có hai mắt mất cả sinh khí, bất động, đang nhìn chàng.

Chạm phải ánh mắt lạnh lạnh ấy, thân hình Thượng Chí run lên sợ hãi, chàng có cảm tưởng như đang nhìn đôi mắt của một xác chết vậy. Quái vật bỗng quay phắt lại, hướng về phòng giam Cao Sĩ Kỳ khi nãy. Hắn mở khóa, đẩy mạnh cánh cửa vang lên tiếng kèn kẹt, cánh cửa từ từ chuyển động để lộ một khoảng tối đen ngịt. Quái vật đưa một tay vẫy Thượng Chí, còn tay kia chỉ vào cửa ngục, ra dáng mời chàng vào an nghỉ.

Dĩ nhiên không phải ngu dại gì mà không biết ý quái vật, nhưng nghĩ mình sẽ chôn hận trong tòa thạch lao này thì đau đớn vô cùng, chàng ngần ngừ đưa mắt trừng quái vật...

Lòng căm giận lại nổi lên, chàng không tin mình bị hại dưới tay thù nhân bằng cách này. Chàng muốn nhảy lại phát chuông đập chết Quái nhân, hủy tan cả Quỷ Bảo, rồi tìm Quỷ Bảo Chủ Nhân quyết tranh một trận sống chết. Nhưng tự biết không còn đủ sức để thực hiện ý nghĩ ấy nữa, cái công lực quý báu nhất đời đã mất rồi...

Quái vật lại ra dấu một lần nữa, Thượng Chí tức giận nghiêng răng kèn kẹt, toàn thân run lẩy bẩy.

Tuyệt vọng đến cùng cực, Thượng Chí ngược mặt lên trời than thở với chính mình:

- Không ngờ đời ta lại bi đát thế này, gặp địch thù chưa kịp rửa hận, đã bị bắt, chung thân nơi quỷ ngục này... Sao lại oái oăm thế hồi trời... Chết thế này nhắm mắt sao yên...

Lệ ứa tràn mi, giọt nước mắt của kẻ anh hùng thất thủ...

Chợt cảm thấy toàn thân rung động mạnh, hai vai bị kẹp cứng, thân hình bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Thì ra quái nhân đã ra dấu cho chàng mấy lượt mà không hiệu quả, nên hấn nhảy tới chộp lấy hai vai chàng ném lẹ vào ngục đá.

Bịch một tiếng, xương sống như muốn gãy từng đoạn, toàn thân ê ẩm đau nhức như bị ai dằn vạy, Thượng Chí cắn răng chịu đựng.

Chiếc cửa sắt chuyển động kèn kẹt nặng nề đóng lại! Bóng tối bao trùm cả ngục tối. Một luồng lạnh khí thổ thổ lên, mang theo hơi nước ẩm và mùi hôi thúi khó ngửi. Tay Thượng Chí chạm vào tường đá, lạnh như dao cắt. Chàng biết mình không còn sức chịu đựng như xưa nữa.

Nằm như thế một lúc lâu chàng vẫn không cần ngồi dậy! Chàng thấy đầu óc mình trống rỗng, không có một ý niệm nào rõ rệt cả, sống như vậy thà chết còn khỏe hơn.

Khối óc thông minh trước kia, dường như giờ đây đã thay đổi hẳn. Chàng mù tịt không phân biệt nổi mình đang chết hay sống. Hận thù cùng Quỷ Bảo Chủ Nhân chàng cũng chẳng thiết nghĩ tới. Phân vân không biết đây là địa ngục hay tù ngục, chàng chỉ biết quanh mình là bóng tối và gió lạnh cắt da.

Chàng run lên bần bật vì rét mướt, cái hùng khí, cang cường trong người cũng tan biến đầu mất. Thượng Chí giờ đây chỉ còn là một con người tầm thường như vạn người tầm thường khác...

Không biết thời gian dờ tỉnh dờ mê của chàng kéo dài bao lâu, khi mắt đã quen với bóng tối thì trí óc chàng cũng từ từ trở về sự bình thường. Chàng thấy mập mờ gian nhà rộng vào khoảng ba trượng vuông, trống trơn không vật gì đáng kể cả. Ở cuối góc nhà còn tối quá chàng không nhìn thấy gì cả và đoán chắc cũng chẳng có gì đáng để ý tới.

Gian này của Cao Sĩ Kỳ nhưng y đã bị đưa đi rồi, không biết số phận y sẽ ra sao, chắc khó tránh thoát được độc thủ của lão Bảo Chủ. Chàng thầm nghĩ mà phục Cao Sĩ Kỳ có thể sống nổi trong này mười tám năm rồi. Bọn Võ Lâm nào hay biết tới cái bí mật khủng khiếp của tòa cổ Bảo này. Chàng nghĩ chắc còn nhiều cao thủ cũng cùng chung số phận với Sĩ Kỳ mà nuốt hận trong thạch lao của Quỷ Bảo.

Thượng Chí nghĩ thầm:

- Dương Sát tuy bị tù ròng rã mười tám năm nhưng không lại hủy công lực, còn có hy vọng tìm được cơ hội trốn thoát, còn ta đã bị bắt giam mà công lực cũng bị phế bỏ hoàn toàn. Hy vọng rồi nơi đây thực quá mỏng manh, và có lẽ đời ta kết liễu tại đây...

Chàng lồm cồm ngồi dậy, cử chỉ thực nặng nhọc, không lanh lẹ như trước nữa. Trí óc bắt đầu hoạt động, tất cả dĩ vãng như chạy tụt về, hiện rõ ràng trước mắt:

Hàng trăm sinh mạng phơi thây tại Hoàng gia trang, cảnh tượng tang thương ấy, gây nên mối huyết cừu hăng sâu trong trí chàng.

Thượng Chí lẩm bẩm:

- Thật tàn nhẫn!...

Hình ảnh vị sư thúc Độc Long Thủ Trương Thông suốt nửa đời người đã khổ nhục vì chàng, gia đình họ Trương không khác gì chàng, cũng bị thù nhân làm cỏ trồn ổ. Mối huyết cừu của hai họ chàng gánh nặng đôi vai. Chàng sống vất vưởng không gia đình thân thuộc, nhưng chàng nào nản chí, lấy oán cừu làm mục đích luyện võ công.

Chợt nhớ tới sư phụ Ma Trung Chi Ma, chàng đau đớn vô bờ: Ông ta chỉ còn sống có mười ngày, những giờ phút chờ đợi chàng báo tin chiến thắng, hoài bão bốn mươi năm ấp ủ trong lòng đã đặt hoàn toàn vào chàng. Không biết ân sư đau khổ đến bậc nào khi không thấy chàng trở lại... Và nếu mười ngày cuối cùng không thấy chàng về thì cái chết của ân sư chàng thực khủng khiếp làm sao. Các đường gân, thớ thịt trong người co rút lại, bẻ gãy cả xương chết mà không biết hoài bão của mình có thực hiện được chưa, hay là chỉ ảo ảnh... Lùi xa hơn tí nữa, hai hình ảnh bí mật Thất Hồn Nhân và Hữu Tâm Nhân, công ơn của hai người biết đến bao giờ chàng mới trả được...

Nghĩ đến nghĩa đệ Đông Phương Huệ ân tình sâu xa, gút mắc lạ lùng, nhưng giờ lại hết lòng kính mến chàng, Thượng Chí lẩm bẩm:

- Có lẽ nghĩa đệ cứ ngỡ là ta đã chết rồi, nên lập bia, kể tên Kính báí... không biết chừng sau này hắn sẽ chết để giữ toàn lời ước thệ năm xưa... , ta vô tình mà hại người em kết nghĩa đáng yêu...

Thượng Chí tưởng phát điên lên được, bao ý nghĩ quay cuồng, xoắn tít óc, những hình ảnh ấy cứ dần vật chằng. Tự cho mình đầy mình tội lỗi: Tội bất hiếu với cha mẹ, sự thúc với toàn gia họ Hoàng: bất nghĩa cùng ân sư, nghĩa đệ...

Giờ chàng có chết cũng không sao giải được ngần ấy tội lỗi được...

Cảm thấy đau đớn khó xử khôn cùng, chàng lẩm bẩm:

- Phải làm sao bây giờ?... Hay cứ kéo dài cuộc sống trong ngục đá này cho đến khi rũ nắm xương tàn?... Hay là ta tự kết liễu lấy mạng sống chất đầy tội lỗi này?...

Những câu hỏi nối đuôi nhau liên miên bất tuyệt trong óc chàng... Thượng Chí mệt mỏi người, chàng thở hồng hộc, trông thảm hại làm sao...

Không có một ý niệm nào để thoát thân cả, chàng biết rằng: ngay khi chàng còn sung mãn chân lực, việc thoát thân cũng đã khó rồi, huống hồ bây giờ nội lực, võ công đều bị phế cả, thì sự thoát khỏi Quỉ Bảo thực là ảo vọng, chỉ có trong mơ thôi. Chỉ một trận thế kỳ ảo của hai gian nhà đá, đủ làm chàng thất thủ rồi...

Nghĩ càng tuyệt vọng, càng đau đớn như muôn ngàn mũi kim nhọn chích vào tim.

Cái chết cứ lớn vồn trong óc chàng không thôi...

Thượng Chí tức giận cho hoàn cảnh hiện tại của mình, chàng vung tay đánh một quyền vào tường đá. Bốp một tiếng cả cánh tay tê dần nhức nhối khôn tả, nhưng nhờ cái nhức nhối chàng lấy lại thần trí...

Thấy cộm cộm dưới đùi, Thượng Chí đưa tay mò mẫn, tay chàng chạm phải một vật là lạ. Liền nhặt lên xem, thấy nặng nặng, thì ra đấy là một gói vải nhỏ. Động tính hiếu kỳ, chàng vội mở ra xem, trước mắt chàng hiện rõ một bàn tay bằng sắt.

Thượng Chí rút lên mừng rỡ, chàng nhảy múa như điên, như khùng miệng lẩm bẩm:

- Phạt Thủ Bảo Cập... Phạt Thủ Bảo Cập... Phạt Thủ... Bảo Cập...

Không còn nghi ngờ gì nữa, chính bàn tay sắt này của Dương Sát Cao Sĩ Kỳ bị bắt đi bất ngờ, để rơi lại...

Với chiếc tay sắt này, hợp với một cái cửa chàng thành Song Thủ Bảo Cập có Song Thủ Bảo Cập chàng sẽ luyện được Khư Mê Thần Công một võ công xuất phạm. Nếu có Khư Mê Thần Công trong người rồi thì chàng nào ngán cái công lực thông thiên của Quỉ Bảo Chủ Nhân...

Sau một hồi nhảy múa điên dại chàng trực nhớ mình hiện tại bị giam trong tay Quỉ Bảo Chủ Nhân, công lực hoàn toàn hủy diệt thì có Bảo Cập này cũng vô ích thôi.

Thất vọng xâm chiếm tâm hồn, chàng không còn ham muốn gì nữa cả, chiếc Phật Thủ Bảo Cặp rớt xuống thềm đá đánh keng một tiếng mà chàng nào hay. Tứ chi bủn rủn, mềm nhũn, không còn chút sinh lực.

Không thiết gì sống nữa, chàng cố tìm một giải pháp thích đáng cho cái chết.

Chàng lẩm bẩm:

- Sống thừa thế này, chết đi là tiện hơn cả.

Thượng Chí định lao đầu vào vách đá, kết liễu cuộc đời. Trong khi ấy có tiếng keng keng vang lên, rõ là tiếng của búng tay vào cửa sắt...

Thượng Chí giật mình quay phắt lại, ngỡ là quái nhân trở lại...

Nhưng khi ấy, giọng trong trẻo vọng lên, tiếng nói của con gái:

- Bệnh Thần!... Bệnh Thần!...

Thượng Chí nghe quen quen, nhưng không hiểu đây là ai. Chàng lùi lại mắt trừng trừng nhìn ra cửa... Nghĩ thầm:

- Ai lại xuất hiện trong Quỉ Bảo này, mà biết ta ở đây...

- Bệnh Thần!... Bệnh Thần!...

Thượng Chí bước bạo về hướng tiếng gọi, cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Giọng người con gái đáp lại:

- Tôi đây, người trong đó có phải chính là bệnh thần, truyền nhân của Ma Trung Chi Ma không?

Thượng Chí đáp:

- Ta đây.

Giọng con gái lại vang lên:

- Các hạ còn nhớ trước kia đã cứu người con gái, thoát tay của bốn tên Thiên Nam Thanh, thị vệ của Cúc Mô Lung không?

Thượng Chí ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Phải, ta nhớ lại rồi, mà cô nương hỏi ta câu ấy có ý gì?

Giọng con gái có vẻ ấp úng, đáp:

- Thừa ân nhân! Tôi chính là người con gái ấy!

Thượng Chí ngạc nhiên thốt:

- Chính cô nương là người con gái ấy sao?
- Phải, tôi chính là Vị Vong Nhân đây...

Thượng Chí không nghi ngờ gì nữa, vội đáp:

- Ô! Cô nương là Vị Vong Nhân đó sao, ta nhớ ra rồi...

Ngừng lại một chút suy nghĩ, rồi cất giọng có vẻ hồ nghi:

- Làm sao cô nương biết ta bị nhốt ở đây mà tới?

Vị Vong Nhân ấp úng một lát rồi nói:

- Xin ân nhân cho tôi miễn trả lời câu ấy.

Thượng Chí không dừng được, lại hỏi:

- Cô nương là người trong Bảo chăng?

Cô gái có vẻ e ngại nói:

- Ân nhân đừng hỏi nhiều thế, chẳng hay ân nhân có nghe chuyện tích Đầu đào bảo Lý chưa?

Thượng Chí ngạc nhiên quá sức, buột miệng:

- Sao? Cô nương là người đầu...

Cô gái cướp lời:

- Ân nhân muốn nói tôi là người của Đầu Đào Bảo Lý chăng? Có phần đúng đấy, người Đầu Đào cho phép tôi vào đây cứu ân nhân đáp lại ân xưa!...

Thượng Chí rung động mạnh, chàng không thể nào tin được lời nói của cô gái nọ, Quỷ Bảo đâu phải là chỗ muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Chắc bên trong có bí ẩn gì đây, chàng liền cất giọng run run:

- Cô nương nói sao? Định cứu ta à? Lý nào lại thế?

Cô gái đáp:

- Phải, tôi đến đây nếu không cứu ân nhân, chẳng lẽ đến chơi sao? Ân nhân đợi tôi một lát, tôi tìm cách vào nhà đá này.

Có tiếng chân chạm nhẹ mặt đất, rồi yên lặng! Chắc là nàng đã đi xa.

Thượng Chí đứng ngây người ra, chàng có cái cảm tưởng là mình đang nằm mộng, nhưng không, chính là sự thực, đây là sự thực hoàn toàn, chàng lẩm bẩm:

- Chuyện quá hi hữu! Đây đúng là một cái may mắn không ai có thể ngờ được...

Thượng Chí bóp trán suy nghĩ, không hiểu Vị Vong Nhân này thuộc loại người nào? Chàng lẩm bẩm:

- Phải chăng nàng là người trong Cổ Bảo quái dị này? Nếu không sao nàng lại dám đương đầu với Quỷ Bảo Chủ Nhân? Ta tin rằng với cái công lực của nàng không đủ vào lọt cửa Bảo. Hơn nữa, tại sao nàng lại thông thạo các đường trong Quỷ Bảo này? Nhất là máy móc của thạch lao này, nàng cũng biết rõ thế?... Nàng này chắc có mối liên lạc rất mật thiết với Bảo Chủ, nhất định nàng là người của Huyết Sợ...

Còn nếu nàng là người của Quỷ Bảo, sao công lực không có gì xuất sắc cả? Quỷ Bảo Chủ Nhân như thế, thì người của nàng cũng phải ghê gớm lắm chứ?... Thực khó nghĩ cho ta quá!...

Kẹt! Kẹt... mấy tiếng, bức tường đá bỗng chuyển động, một thốt đá lớn thụt xuống, lộ hẳn một lỗ hốc lớn, ánh sáng theo đó lùa vào, tuy không chói lắm, nhưng hơi khó chịu.

Hồi hộp lạ thường, chàng nghe rõ tiếng tim mình đập thành thịch. Nhìn kỹ vào khoảng sáng, một bóng người nhỏ nhắn lách vào. Chàng biết nàng chính là Vị Vong Nhân.

Thượng Chí thấy khó xử vô cùng, không biết phải mừng vì được thoát thân hay buồn vì sứ mạng của ân sư giao phó. Chàng nghĩ thầm:

- Hiện tại công lực ta đã mất rồi, nếu Vị Vong Nhân có cứu được ta đi nữa cũng vô ích thôi. Sứ mệnh của sư phụ chưa thành, mà công lực bị phế, thật nhục nhã biết chừng nào, ta còn mặt mũi nào nhìn ân sư nữa. Đồng thời ta đã kết thù kết oán với bọn võ lâm rất nhiều, dù cho dùng mặt thật hay mặt giả này cũng khó yên thân. Vậy thì, thà chết trong này còn có ý nghĩa hơn và cũng khỏi phải mang ơn của Vị Vong Nhân này.

Nghĩ thế chàng thở dài não nuột, giọng trở nên lạnh lùng, bảo:

- Có phải cô nương thành thực muốn cứu ta ra khỏi Cổ Bảo này chẳng?

Cô gái có vẻ ngạc nhiên, nói:

- Xin ân nhân chớ nghi ngờ, tôi mạo hiểm như thế này là cốt đền ơn ngày trước của người đã cứu tôi thôi, như thế giữa chúng ta sẽ huề nhau.

Thượng Chí mỉm cười ra ý hiểu, rồi lạnh lùng nói:

- Tấm lòng tốt của cô nương ta không quên được, nhưng giờ ta không muốn thoát thân nữa! Cô nương hãy đi đi, kéo rước họa vào thân thì ta ân hận vô cùng.

Vị Vong Nhân quá đổi ngạc nhiên, nàng nói:

- Ân nhân nghĩ sao mà nói như thế? Không lý người chịu rục xương trong nhà đá này à?

Thượng Chí cười đau khổ:

- Cô nương không rõ đấy thôi, hiện tại công lực của ta đã mất hết rồi, và sẽ thành kẻ tàn phế suốt đời, như thế thà chết trong này có hơn không?

Cô gái mỉm cười, tươi ngay nét mặt, nói:

- Ô! Tưởng gì chứ cái ấy... tôi xin nói cho ân nhân rõ là công lực của người chưa bị phế bao giờ, nghĩa là vẫn còn như xưa, chỉ bị điểm trúng mấy huyết đạo mà thôi. Hơn nữa vì Bảo Chủ dùng một loại võ công kỳ ảo, làm loại kinh mạch của ân nhân, khiến công lực bị tản mát, nên người không sao vận sức, tỳ chân khí ấy lại được...

Thượng Chí nghe giảng rành mạch như thế, chấn động cả tâm thần, chàng như được hóa kiếp, mừng rỡ không nói nên câu nào. Ý tưởng cầu sinh vùng trời dậy, nhưng chàng dè dặt hỏi lại:

- Cô nương nói thực chứ?

Cô gái mỉm cười, nhìn Thượng Chí:

- Tôi phỉnh gạt ân nhân có ích chi đâu?

Thượng Chí lại hỏi:

- Cô nương có biết Bảo Chủ đã dùng thủ pháp gì không?

Thiếu nữ nghiêm trang đáp:

- Bí truyền của Bảo Chủ!

Thượng Chí hỏi tiếp:

- Cô nương có thể giải được chứ?

- Được, nhưng tôi không dám làm thế, lên tới đây cứu người là tôi đã quá mạo hiểm rồi đấy. Nếu giúp người mà giải huyết thì tôi phải chết. Đây là qui luật của Quỷ Bảo.

Khẽ giật mình, Thượng Chí nói:

- Thế ra cô nương là người của Quỷ Bảo à?

- Phải.

Như Thượng Chí đã nghĩ, quả không sai, Chàng lại hỏi:

- Cô nương đối với Bảo Chủ ra sao?

Cô gái lạnh lùng nói:

- Việc ấy không thể lộ được!

Thượng Chí có vẻ cương quyết:

- Ta cần biết nó, cô nương chớ dấu làm gì?

Mặt hơi cau lại, tỏ vẻ khó chịu. Vị Vong Nhân do dự một lúc, rồi lắc đầu:

- Không thể được, xin ân nhân hiểu cho tôi điều này.

Thượng Chí thấy mặt mày có vẻ khổ sở trầm nghĩ:

- Coi bộ nàng là người thân thích của Quỉ Bảo Chủ Nhân, nhưng Huyết Sợ với ta có mối thù không đội chung trời, ta không thể không trả thù được. Nếu nhận ân huệ này lần sau ta khó xử vô cùng... Thà là ta ở lại đây tìm cách tự giải huyết, rồi tập luyện võ công cho thực cao siêu, với công lực sẵn có ta tin không lâu có thể thoát quỉ ngục này được:

Huyết cừ...

Hoài bão của ân sư!

Hai hoài vọng ấy sẽ thực hiện được... và việc ân oán giang hồ tính sau.

Nghĩ thế, chàng buột miệng hỏi:

- Có còn ai trên võ lâm này biết giải huyết cho ta chăng?

Cô gái có vẻ nhũn nhặn, nói:

- Điều này khó biết được, vì võ công vô cùng, vô tận, không bao giờ tới đích được! Nhưng kẻ giải được huyết cho ân nhân rất hiếm, còn tùy theo duyên của người nữa.

Thượng Chí gật đầu công nhận, trong bụng lại nghĩ:

- Nàng này quả biết điều đấy! Sư phụ ta đã thuộc nằm lòng các loại võ công của Huyết Sợ, không chừng người biết cách giải được. Hơn nữa lại có Thất Hồn Nhân và Bất Lão Tiên Sinh giúp sức thì với cái công lực cao thâm ấy, biết đâu họ sẽ giải được... Biết đâu...

Vị Vong Nhân nói tiếp:

- Ân nhân ra khỏi Bảo rồi, xin đừng lộ những điều người đã thấy và nghe trong Quỉ Bảo này nhé.

Chợt nhớ lại ý nghĩ trước, chàng ngần ngừ một lúc rồi nói:

- Điều này ta có thể làm được, nhưng ta nói trước với cô nương hai điều...

- Xin ân nhân cho biết hai điều gì?

Thượng Chí đồng dặc nói:

- Thứ nhất, vì trước kia ta có hứa với Âm Sát Mạc Tú Anh tìm ra tung tích Dương Sát Cao Sĩ Kỳ rồi, thì bà ta sẽ không di hại đến nhân mạng võ lâm nữa. Do đó ta phải nói cho bà ta rõ việc này.

Cô gái mỉm cười, lạnh lùng:

- Được, nếu bà ta tìm đến thì bất quá Quỷ Bảo thêm một tù nhân nữa và giang hồ bớt đi một nữ ma đầu... còn điều thứ hai?

Thượng Chí nghiêm trang, đáp:

- Điều thứ hai, nếu sau này ta phục lại được công lực cũ, ta sẽ tìm đến đây lần nữa và tái đấu với Quỷ Bảo Chủ Nhân! .

Cô gái ngạc nhiên, hỏi:

- Cái gì? Người định sẽ trở lại đây ư?

- Phải, ta sẽ trở lại!

- Tại sao?

Thượng Chí lạnh lùng:

- Rửa mối huyết cừu!

Cô gái ngạc nhiên, hỏi:

- Ân nhân và Bảo Chủ có mối huyết cừu à?

Thượng Chí mỉm cười, giọng nói đầy uất hận:

- Phải đấy, mối thù này sâu đại dường không thể không báo được. Vậy cô nương hãy xét kỹ trước khi hành động kéo ân hận sau này.

Mặt cô gái tái ngắt, nàng nói giọng run run, ngập ngừng dướm vẻ chua xót:

- Được... ân nhân là một hào sĩ đương thời, trong võ lâm khó tìm được người thứ hai hào phóng như thế... Nay tôi cứu người không ngoài mục đích đáp báo ân xưa và như thế thì giữa chúng ta không còn ai nợ ai nữa. Vậy sau này ân nhân có trở lại đây tìm thù, đó là việc cần làm của kẻ anh hùng, nhưng xin ân nhân nhớ cho: oán thù nên mở. Không nên buộc.

Thượng Chí cảm động vô cùng, nhưng mối thù hằn sâu rồi không thể bỏ được, chàng hạ giọng:

- Cô nương không hối hận chứ?

Cô gái buồn buồn, đáp:

- Không có gì đáng phải hối hận cả.

Thượng Chí khâm phục cô gái này vô cùng, chàng nghĩ khó tìm thấy người thứ hai trên giới giang hồ này.

Thượng Chí bỗng bước tới, miệng nói, tay vái thi lễ:

- Nếu vậy ta phải tạ ơn cô nương trước đã.

Cô gái hốt hoảng lách sang một bên, nói:

- Chớ nên! Chớ nên làm như thế, tôi đã bảo chúng ta huề rồi mà. Thôi bây giờ chúng ta đi kéo lộ chuyện.

Thượng Chí hỏi:

- Đi bằng cách nào?

Vị Vong Nhân đột nhiên đưa tay búng liên mấy cái về phía chàng...

Thượng Chí thấy mấy đạo huyết tê tê, chưa kịp nghĩ gì về phản ứng thì thân hình chàng đổ nhào xuống.

- o O o -